

ΑΙΜΟΣΤΑΓΕΙΣ ΣΕΛΙΔΕΣ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

...ΤΟΝ ΚΑΙΡΟ ΤΗΣ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

Σύμβολο τρομοκρατών (Σεβαστότου), κατά την Γαλλικήν 'Επανάστασιν. (Είληψεν της εποχής).

“Ένας άθλιος κατάδικος που δεν ήξερε ούτε γιατί τόν έπιτσαν, ούτε γιατί τόν... άποκεφάλισαν ! ‘Ο Σενάρ πούγινε... λωποδύτης για να γλυτώσιν απ’ τή λαίμητρομό ! ‘Η δύστυχη γρηούλα που ξεκοιλιάστηκε καταμεσής του δρόμου ! ‘Ηρωϊσμοί νεαρών Γαλλίδων. ‘Ο κατά λάθος οδηγούμενος στην λαιμητόμο. Σταθήτε !... Πώς παρεφφέρνησε. Τό κεφάλι μου !... Που πετάξατε τό κεφάλι μου !...”

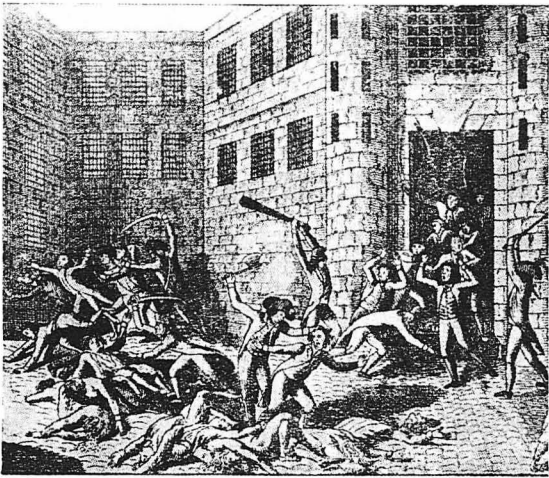
Μετά την επικράτηση της 'Επαναστάσεως στη Γαλλία, και την εγκαθίδρυση του Δημοκρατικού πολιτεύματος, ή άρχη περιήλθε στα χέρια των αίμοβόρων «αδιαλλάκτων», Ροβεσπιέρον, Μαράτ και τών οπαδών των, οι όποιοι και επέβαλαν την 'Τρομοκρατία». Η περίοδος αυτή είνε ασφαλώς από τις πειο αίματηρες της Γαλλίας. Οί φυλακές είχαν γεμισει από δήθεν «υπόπτους», και τά επαναστατικά δικαστήρια άφου έθανάτωσαν τό Βασίλευ, την Βασίλισσα, τούς αλλιοζούς των και τούς άριστοκράτας, άρχισαν να στέλνον στο δημιο άρμαδιές από «μετριοπαθείς», μεταξύ τών όποιων και τούς νεωότερους ιδεολόγους δημοκρατικούς και σοσιαλιστάς γάλλους, όπως π.χ. τόν Λαντών, οι όποιοι δεν ήνειχοντο τό

ζής, μεταξύ τών όποιων και ένας αυτόπτης, ό Μπωλιέ : Μεταξύ τών καταδικασθέντων σε θάνατο από τό επαναστατικό δικαστήριο, σε μιá συνεδρίασή του, συμπεριλαμβάνετο και μιá γρηιά ογδόντα χρονών, ονομαζομένη Μαριτόν. ‘Η γρηιά αυτή ήταν πιασμένη και άρρωστη. Ούτε στα πόδια της δε μπορούσε να σταθή καλά-καλά... Στο κάθρο που θά την οδηγούσε στον τόπο της εκτελέσεως μαζί με τούς άλλους συγκαταδικούς της, την οίξαν σαν να ήταν κανένα δέμα, και για να μη κλυήση και πέση στη γή την δέσαν στερεά με χονδρά σοινιά. ‘Η καυμένη ή γρηούλα ούφλαξε από τούς πόνους. Οί άκαρδοί δήμιοί της γελοούσαν και την δέναν άκούη σφιχτότερα.

Στό γύρισμα του δρόμου, τό κάθρο πέρασε πάνω από ένα χατάκι και τραντάχθηκε όλόκληρο. ‘Η γρηούλα, δεμένη καθώς ήταν, χτύπησε πάνω σ' ένα άγκωνάρι. Καί τότε συνέβη κάτι τρομερό : ή σοινιά της δυστυχισμένης σκίσθηκε και τά άντερά της χυθήσαν στο δρόμο !

καθεστώς αυτό τών σαγαών. Κατά την περίοδον αυτήν άκριβώς στις φυλακές, στα δικαστήρια και μιρός στον δημιο άζόμα, έλαβαν χώραν σιηνες άφθάστον ήρωϊσμοφ, τραγικότητος και πταρακτικότητος. ‘Από διάφορα άπομνημονεύματα της μαφης αυτής εποχής, παραλαμβάνομε τά χαρακτηριστικώτερα ανέκδοτα :

“Ο Ριούφ, ό όποιος είχε καταδικασθή από τό 'Επαναστατικό Δικαστήριο σε θάνατο και κατορθώσεν ύστερ' από χίλιες δυό περιπέτειες να σωθή, διηγείται σχετικώς ότι μες στο κελλί τών έτοιμοθανάτων, όποιον τόν είχαν κλείσει, βρισκόταν, εκτός τών άλλων, και ένα γεροντάκι που θάταν πάνω από ένενήντα χρονών. Τό γεροντάκι αυτό ήταν θεόκουφο και... δεν ήξερε γρη γαλλικά, γιατί... ούτε γάλλος καν ήταν. Καθηγετο από τό Σαρλίμπο, και τόν είχαν πιάσει, μαζί με κάτι άλλους «υπόπτους» έντελος τυχαία... ‘Απ' όλη την ιστορία της σύλληψεως του, της δίχης του και της καταδικής του, δεν είχε έννοήσει τίποτε ! ‘Όσοιον συναντούσε τόν έρωτοδσε στη γλώσσα του : «Τι συμβαίνει, τελοσπάντων ;...» κανείς όμως δεν ήξερε τί να τού απαντήση. Στο δικαστήριο... άποζοιμήθηκε, την ώρα της δίχης του, τόν ές' ησαν δε μόνο την ώρα που... ά... άγγέλετο ή καταδικαστική άποφασισ. Καί από αυτήν όμως δεν έννόησε γρη. ‘Όταν τόν ανέβρισαν στο κάθρο που θά τόν οδηγούσε στον τόπο της εκτελέσεως ξανάρχισε να φωτά με έκπληξη τί, τελοσπάντων, συνέβαινε... Για να τόν ξεφορτωθούν τότε τού έπιαν ότι τόν μετέφεραν σε άλλη φυλακή. Αύτός τό έπίστεψε. Καί μόνον όταν άντίκρινε τή λαίμητρομό κατάλατι τόν άνέμνε. Προτού όμως συνέλθει καλά-καλά από τή νέα του κατάπληξη... είχαν άποκεφαλίσει !...”

Σφαγαί ειργων εντός των φυλακων !..

“Ο διάσημος γλύπτης Σενάρ κατεδιώκετο από τις επαναστατικές άρχές της Λυών ως «ποροθηθίας την άμυναν τών βασιλοφρόνων κατά την εποχή της πολιορκίας της πόλεως». ‘Ο Σενάρ έννοριζε πολύ καλά πως αν έφευγε στα χέρια τών τρομοκρατών τόν περιμενε τό επαναστατικό «δικαστήριο» και ή «καρμανιόλα...» Νά δραπετένη στο έξωτορικό, τού ήταν αδύνατον... Βλέποντας συνεπώς ότι ενδιόνηνε από στιγμή σε στιγμή να συλληφθή, έκαμε τό έξής : ‘Αφου μετεμφέσθη με μεγάλη τέχνη έπήρε ένα ψεύτικο όνομα, έβαλε στις τσέπες του ψεύτικα χαρτάκι και άρχισε να κλέβη τούς διαβάτες, με τέτοια όμως άνεπιτηδεότητα και άτχαμοσύνη ώστε κατάφερε με τό πρώτο, να συλληφθή από τούς αστυνομικούς κλητήρες ως... λωποδύτης ! Τό κόλλο του είχε πετύχει ! Τό πλημμελειοδικείο τόν κατεδίκαζε σε ένός έτους φυλάκιση «έπι κλοπή» κι' έτσι οριφθείς στας κοινάς φυλακάς μ' άλλο όνομα χάθηκε από τού προσώπου της γής κι' έγλύτωσε την λαίμητρομό !

Μεσα στην όμαδιζην αυτή παραφροσύνη έλάμβαναν χώραν, έντονότες, και σιηνες ύπερόχον ήρωϊσμοφ. ‘Ιδου μερικές : Μια νέα δεκαξή χρονών, ονομαζομένη Μαρία—‘Αδριάνα είχε ντυθή άνδρικά και είχε πολεμήσει, στη Λυών, μαζί με τούς βασιλικούς εναντίον τών επαναστατικών στρατευμάτων. ‘Όταν την συνέλαβαν και την οδηγήσαν ένωπιον του 'Επαναστατικού Δικαστηρίου, ό πρόεδρος της ειπε αντήρα.

— ‘Ώστε λοιπόν έτόλμησες να σηκώσης τά όπλα εναντίον της Πατρίδος σου ;

— Κάνετε λάθος, άπήνησε περιφρονητικά ή νέα. Τα όπλα τά πήρα για να ή π ε ρ ο α π ι σ ω την πατρίδα μου εναντίον σας, κι' όχι για να τή χτυτήσω, όπως έσείς !...”

Μια άλλη νέα, της αυτής περιόδου ήλιζίας με την Μαρία—‘Αδριάνα, ήνεϊτο να φορέση την τριχοση δημοκρατική κοζάρδα στο καπέλο της. Την έφοήτησαν τότε ποιος είνε ό λόγος της άρησσεός της.

— Την κοζάρδα, δεν τή μισώ... άπήνησεν αυτή, έφ' όσον όμως τή φορεϊτε σεϊς νομίζω ότι θά έλθουνε τό μέσοπό μου !

“Ο δικαστής Λαγάγγ έκαμε τότε νόημα σ' ένα φίλανα να χαρφισώση μιá κοζάρδα στο σκοδφο της νέας.

— Πήγαινε τόφα, της ειπε κατόπιν. “Όσο φορεϊς αυτή την κοζάρδα δεν έχεις τίποτε να φορηθής.

‘Η νέα όμως σηκώθηκε, ξεκαρφίτσωσε με μεγάλη φρυγμαμία την κοζάρδα της και δίνοντάς την στον Λαγάγγ τού ειπε :

— Πάρτε την πίσω ! Σας την χαρίζω για τούς όμοϊους σας !

Και με μεγάλο θάρρος έπροζώρησε προς τή λαίμητρομό. “Ένας άξιωματικός, όνόματι Λωρασόν είχε καταδικασθή κατά λάθος. Οί δικασταί του είχαν άναγκασίσει τό λάθος τους, και δεν έμενε παρά να ύπογραφή, τυπικώς, ή σχετική διαταγή, για να τόν άποφυλάκισουν. ‘Εν τή μεταξύ ό Λωρασόν έξακολούθησε να παραμένη στις φυλακές τών καταδικασμένων σε θάνατο. Καί μιá μέρα — την ίδια μέρα μάλιστα άκριβώς που επρόκειτο να έρθη ή διαταγή της άπελευθερώσεως του—οί κλητήρες της αστυνομίας, μαζί με άλλους καταδικούς τόν έδεσαν κι' αυτόν και τόν οδηγήσαν στον δημιο. ‘Ο φτωχός άξιωματικός, δεν έπιανε καθ' όλη τή διάρκεια της διαδρομής να δικαιωρήται και να φωνάζη πως είχε τό πράγμα... Κανείς όμως δεν τόν επρόσεχε... Κάλτοις χωροφύλακας, έντούτες, τόν έλυπήθηκε στο τέλος, και έτρεξε στον επαναστατικό ‘Επίτροπο να μάρη αν οι ίσχυρισμοί του Λωρασόν ήταν πραγματικοί. ‘Ο επίτροπος ύπεγράψε τότε άμέσως την διαταγή της άποφυλάκισσεός του, και ό χωροφύλακας την πήρε κι' έτρεξε πίσω στον τόπο της εκτελέσεως.

‘Αλλ' όταν επέστρεφεν ό χωροφύλακας ήταν άργά πλέον. ‘Ο Λωρασόν, έαπλωμένος στη λαίμητρομό... είχε παραφρονίσει !

— Τό κεφάλι μου !... άρχισε να κραγάζη. Που είνε τό κεφάλι μου ;... Που τό πετάξατε ;... Μήπως έκλήθησεν στη γή ;... Καί τό σωμα μου, που τό οίξατε ;... Στο καλάθι, μήπως ;...

Κι' έτσι, αναγκασθήκαν να τόν ξανάδουν και να τόν οδηγήσουν στο φρενοκομείο...

‘Ιδου τώρα και μιá πράξις τόσο βάρβαρη, που θά ήταν αδύνατο να γίνη πιστευτή αν δεν την άνέφερε πλήθος ιστορικών της επο-